

само се виждаха будни войници. Види се, движението на опълченцитѣ да ги бѣ събудило. Нѣкои отъ тѣхъ се бѣха приближили до самия пѣтъ и се взираха въ опълченцитѣ, между които азъ съгледахъ моя познатъ волноопредѣляющій се Вакареско — момче на 17—18 год., синъ на богати родители въ Кишиневъ.

Щомъ се бѣше мобилизирала руската армия, Вакареско постѣпи въ волинския полкъ, съ който прие участие въ боя при прѣминуването на Дунава. Той бѣше се много зарадвалъ за срѣщата ни и ми искаша своето очудване, какъ съмъ можалъ да остана здравъ и неврѣдимъ въ шипченската касапница.

— 14 дивизия ще накаже Сюлеймана за неговата дързостъ, продекламира Вакареско съ дѣтинки патосъ.

— Горкия! той не знаеше, че още днесъ и въ самото начало на боя ще падне раненъ.

По долу отъ беклемето бѣше расположенъ главния прѣвѣрзоченъ пунктъ. Тукъ не бѣ тѣй тихо и спокойно, както по горѣ на волинския бивуакъ. Жалостни охкания и прѣдсмъртни хъркания се донасяха до нашия слухъ. Въздуха бѣше пропитанъ съ една остра и задушлива миризма на карболова вода и гнила кръвъ. Около палаткитѣ бѣха расположени много кола и лазаретни линейки, между които сновяха войници, които види се, се приготвяваха да товарятъ раненитѣ, жертва на вчерашния ожесточенъ бой.

Раненитѣ бѣха расположени едни въ палаткитѣ, други подъ открито небе.

— Горкитѣ волинци! Спятъ си сега тихо и спокойно, но кои ли отъ тѣхъ утрѣ, или други день ще дойдатъ или ще бѣдѣтъ донесени тукъ на прѣвѣрзочния пунктъ, най послѣ кои ли на вѣки ще сложатъ коститѣ си тамъ — горѣ на Шипка?! забѣлѣжи единъ отъ опълченцитѣ.

Отъ волинския бивуакъ на долу се срѣщаха все повече и повече Българи, които се бѣха расположили покрай самото шосе и си спяха дълбоко. Около тѣхъ пасяха добитѣцитѣ имъ. При спящитѣ се виждаха бурета, бѣкели и други сѣдове за вода. Това бѣха Българитѣ — бѣжанци отъ Южна България и Габро-